

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 20. Habeto Sanctos particulares, quibus afficiaris, quorum interceßio tibi valeat, velut illa Oniæ Heliodoro, & D. Nicolai Tribubunis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

uir: iam enim eam sumus eradicaui. Mora
 trahit. Lot, nec festinatio discedit, quem appre-
 hensum brachis adibus educunt. cum vxore &
 filiabus, antequam sol emerit illi reuelat, quod
 personam, voces, visusque referant Dei, proinde
 precipiunt: Procul hinc, nec in hac ultra ma-
 neas regione, cum vxore & filiabus illum ascen-
 de: mentem, nec quisquam ve. sus civitatem Lu-
 mina curiosus retroflectat. Turbatur Lot, &
 velut atrocitatis obfistit, hanc tam strictam
 celestemque percipiens sententiam, ad illos igitur
 ter, magna pronus reverentia conuersus sic ait:
 Quis, Domine mi, iam illis (inquit Caiet.) cum
 essent duo, loquitur in singulari: quia in illis a-
 guoscebat adorabatque Deum. O Domine mi,
 quid tanta opus est festinatione: Exa: imis sum,
 nec tam celeri valeo passu procurare: coniu-
 mea, & filia: sunt infirmiores: nec possibile quis
 dixerit, vt tanto tempore ex harum terminis
 civitatum aclinu egrediamur itinere, quocirca
 reor, quod si tam cito sis vites has incensu-
 rus nos pariter vorax flamma comprehendat.
 Hic in mentis ascensu civitas occurrit nobis
 parua, ceteris quatuor minor, obsecro, vt illi be-
 nignus sis proxima manque est, ibique potero
 cum vxore & liberis ab vrbiu latere securus
 excidio, felix tibi faustumq, sit: respondet Deus
 Hac similiter civitas eidem subiacebat incendi
 sententia, verum tamen: *Eccia etiam in hoc sepepi*
preces tuas, vt non subuertam urbem, pro qua locu-
tuus es. Quam certu erat, Domine, cum hoc ius
a te requireret amicus, seruusq, sic fidelis, vt
nullus magis, quod hoc facturus es: nihil op-
ponens in contrarium, datamque reuocaturus
sententiam: fiat tibi sicut petisti: verum tamen:
Testina & saluare ibi: quia non potero sacro quid-
quam, de nec ingrediari illuc.
 Hæc verba perpende singillatim: illud præ-
 sentim: Non potero facere quidquam. O potētissime
 Deus, quis te, quis detinet omnipotentem? quale,
 fortissime Deus illud brachium, quod fortissimū
 illud tuum reprimat illiq, praualeat? Non po-
 tero facere quidquam. Paulo ante Abrahæ ad-
 ius exceptus hospitio, illiq, addicens filium:
 cum ille opponeret senectutis impedimentum,
 vt ipse centenarius, cuius & vxor erat vetula no-
 nagenaria, respondisti: Numquid Deo quidquam
 est difficile: Non dicit quod Deo nihil est impos-
 sibile, nec steris, nec seclus, nec alia multa,
 sed quod nihil sit illi difficile: q. d. Estne aliquid
 quod Deus facere non possit, sine aliqua diffi-
 cultate? quomodo ergo nunc ais: Non potero fa-
 cere quidquam? Quis te detinet? quis ligat? quis

tante valet robore, vt tuam constingat omni-
 tentiam? Vnus iustus qui petit, obsecrat, suppli-
 cat, & quo vsque ille hac non egreditur regione,
 nihil in eius potero facere ruina: sicque se res
 habuit; etenim ad illam minam appulit Lot civi-
 tatem, nomine Segor ad ortum solis, & eodem
 momento quo illam ingreditur: demisit Deus
 pluuiam igneam adeo secum in Sodomam, ce-
 terasque civitates, vt in istu oculi fuerint exter-
 minate: *Subuersa est in momento.* Solâ Segor in-
 columi, superstitis, & illasa, pro qua libellum
 supplicem Lot obtulerat: Ne punito quidem
 amplius extendit Deus supplicium, ab eo quod
 isti Abraham & Lot postulauerant. Conclude,
 quam efficax apud Deum Sanctorum sit oratio.

S. 20. Habeto Sanctos particulares, quibus affi-
 ciaris, quorum intercessio tibi valeat, velut
 illa Onie Heliooro, & D. Nicolai Tribu-
 bunii.

S I horum singuli tantum potuerant, adhuc
 in hoc munio, valle miseriarum peregrini
 mi, quando de singulis dici potuit illud,
 quod vt prælufimus, circa Eliam expendit D.
 Iacobus, quod homo erat similis nobis mortali-
 tatis nostræ subiectus passionibus: *Homo erat,*
Et. Si hoc potuerit Elias hic exstans, qui homo
erat similis nobis possibilis: qua non valebit au-
ditoritate, qui beatitudine in celo periturus, tã
 ab omnibus mundi miseris absolutus, quam
 compassione seruens & charitate, sic D. Bernar. *Serm. de*
argumentatur: Saluberrimum erat illud amici transi-
Iob consilium: Voca ergo si est qui tibi respiciat, Malachia:
Et ad aliquem Sanctorum conuersere. Illud Voca, Episc. &
 significat, nomine suo voca. Tibi namque con-
 ducit (ait) Angelicus Doctor vt aliquos habeas dem ad
 Sanctos tibi deuinctos, optimè notos, vt occu-
 renibus tibi laboribus, illorum possis orationi-
 bus adiuuari vel liberari, vel à Deo consequi be-
 neficia. Si quidquam à Rege desideres, vt tibi Sancti
 in aliquo faueat, vel remittat clemens offensam: sunt no-
 at: unde num aliquis tibi sit in curia familiaris, bis con-
 uincis tibi prefit auctori as, qui tuos valeat sup-
 plicet libellos ferre, seu re-promouere, viam *Iob c. 5. 6.*
 nodet difficultates, vt sine patrocinetur: quia *ar. 11. ad*
 lem si nullum habueris, summo negotio quod *4. & 5.*
 expectulas obtinebis. *11.*

Hinc sanum oritur prudentium piorumque Similiu-
 Christianorum consilium, qui Sanctos colunt do-
 particulares, quos sibi deuotis exercitijs, obse-
 quijs,

quis, festisque denuntiunt, in quibus ad eorum honorem peccata confitentur, Sacram celebrant Synaxim, elemosynas distribuunt, quotidie singularibus invocant orationibus, ut hora necessitatis imminente, habeant, ad quorum confugiant orationes, & suffragia praestolentur: habeat qui illis respondeant, habeant Deo familiarem, ad quem orationis tempore conuertantur. Hoc

Ser. 1. SS. u D. Leo Pontifex asserit: sicut nos experti sumus, & Apostolorum Petri inter omnes labores istius vitae, ad obtinendam misericordiam Dei, semper nos specialium patronorum orationibus adiuuandos. Et hanc Dei erga nos, non minimam suspicimus misericordiam, qua nos voluit habere Sanctos, qui nostri sint intercessores, ut hoc modo nostra debilis exciteret animosus fiducia & eorum roboretur infirmitas, qui suis distiis meritis & obruti miseris directè coram diuina non audeant se offerre maiestate.

III. Admiror visionem illam Moysis, quam ipse enarrat, morti proximus: *Domus de Sinai venit, & de Seir ortus est nobis: apparuit de monte Pharaon, & cum eo Sanctorum nulla in manu eius ignea lex: dilexit populos: omnes Sancti in manu illius sunt.* Exortiu quid plenumque mysteris. Nemo nouit, Dei manum bonorum omni esse depositarium: *In manu eius diuinita & gloria. In cuius manu sunt omnium potestates.* Estque velut area gratiae, scilicet gloriae salutis, vitae, &c. illas etenim aperiendo, singulis, quae necessaria sunt, elargitur: *Aperis tu manū tuā, & impletur omnia animal benedictione:* Illo in loco, quo velut in area bona continet vniuersa, suos reponit electos, ut intelligas, quod si quidquā ex Dei cupis manibus adipisci, fiat necesse est, Sancti alienius intercessione. Hoc autem ita voluit, quia te diligit: *Dil. xii. populos.* Quis enim sapiens, non hoc summo reputet beneficio, si Rex suorum bonorum & eorum creet fratrem suum, aut aliquem ex eadem regione sibi contribulem? Ad Deū tanta teritis maiestate propius accedere pertimescis? En electos suos statuit fratres tuos velut misericordiae suae bonorumque liberalissimos oecumios. Illos habeto familiares, & quorundam nomina sunt tibi apprimè cognita, quos afflictionibus attritus potius invocare: dum autem te his ereptum videris, illis gratias agas, velut salutis tuae mediatoribus.

V. Hoc Angeli praeceperunt Heliodoro duci, vltra quam credi potest, audacissimo, qui caelesti praecepto captis sui periculo laborabat. Pro cuius incolumitate, Summus optimusque intercessit Pontifex Onias, litans Deo victimā salutarem:

quo tempore Summus Sacerdos Onias offerendis Deo sacrificiis occupabatur; accedentes Angeli dixerunt Heliodoro: *Onia Sacerdoti gratias age: nam propter eum Dominus tibi vitam donauit, tu autē de Deo flagellatus, nuncia omnibus magnanimitate Dei & potestatem.* Omnibus, quanti faciat Sacerdotem, voce praecōnia proclama: cuius meritis à mortis erutus faucibus incolumis evasisti. Similiter mandauit Imperator Constantinus tribus illis Tribunis gratias referrent D. Nicolao Myrae Anusitici: Captiuos, & falsis informationibus conuictos morte eodemnati: Ipsi tetro illo carcere conclusi D. Nicolai Myram regens, cuius Episcopi suffragia supplices implorauerunt, cuius miracula toto orbe celeberrima ferebantur. Notu vir istius apparet Imperatori, quiescenti, reorum exponens innocentiā mandari quā primū merita donentur libertate. Mane illucescente, solutos à vinculis auocauit Imperator, cuiusque praefatos sciret orationem qua se D. Nicolai Myrae Episcopo commendauerat, liberati iecti: utis inuincit: *Uite ad eum, & gratias illi reddite, eique meo nomine nuntiate, quid sui gratia fecerim:* per quos & in acta munus inuicem Imperator honorauerit: si autem agitur sit a. C. ad hunc in mundo degenis auctoritas, ut diximus, & adhuc vitae mille subditi calamitatibus, ac passibilis: quanto, credidit, etiam efficaciter plurimum oratio Sanctorum, qui pau vitae uerius absoluit beati perfruunt. O te felicem uiderem, o sanctam! plures pro te sancti medij deprecantur. Nihil de salute tua dubitauimus.

§. 21. *Plurimum refert, filias vestras trahere, Dei famulus uxores.*

Pondera deinde quam operato sine mater hanc filium in matrimonium dederit viro sanctitate conspicio, nempe D. Petro, cum ex hoc illi fors illa contigerit felicissima, quod Christus suas aedes intrauit, saluem adferens milleque beneficia, ex quo similiter in ellipse, quanti tibi referret, ut in thorum matrimonii filiorum, hoc attenderes, si cum personis interrentur probitate praclaris, quae Deo amicitia coniungantur. Quod minus hodie consideratur, hoc esse dolemus, & id tantummodo considerat, qui filium collocat, v. vxor diuine dote intumescat, multis turgat diuitiis: qui vero filiam tradit, ut maritus opibus abundet, sit optima valetudinis, in mundo dignitate floreat, unde sequitur, ut nec patet Deum in suis habeant